

Hồi 10

Anh Hùng Mạt Lộ

Lách mình chuyển bước vung đao là những động tác của đối thủ các động tác đó. Lệ Tuyệt Linh phải làm hết sức nhanh chóng, bởi đối phương đông người lại gồm toàn những tay lợi hại. Ngoài ra còn có một con vật quái dị, nó hung hăng thành tánh, nó ỷ trượng vào chủ nhân lại càng hung hăng hơn. Tuy nó chẳng đáng kể gì, song vẫn là một chướng ngại, có thể làm chậm trễ hành động của chàng.

Một chậm trễ nửa giây thôi, trong lúc này cũng là một tai họa lớn cho chàng, cho nên chàng phải hạ nó trước hết.

Sanh tử kiếm chớp lên, rít gió lên một tiếng vút, chàng vừa lách mình, xoay thân mình một phần tư vòng, vung đao chém xuống đúng con Hạo thiên hồ vừa lướt tới.

Một tiếng phập vang lên, con vật bị tiện ra làm hai đoạn. Máu từ hai đoạn phân tách ra, bắn ngược vào nhau, vừa chạm nhau bắn thành tia, vừa nhuộm đỏ trước thân sau của nó.

Đồng thời gian, thuận đà đao chàng quét ngược lên trên, nghinh đón Kim nhẫn kiếm của Quý Ca.

Một tiếng coong vang dội, lửa bắn tung tóe.

QuýCa buột miệng tán:

- Được lắm.

Vốn vóc to song di động rất nhanh kiếm chạm đao bắn dội trở lại y hoành tay, xuất phát chiêu thứ hai.

Kiếm quang loang loáng chụp phủ xuống người Lệ Tuyệt Linh.

Lệ Tuyệt Linh lùi lại một chút lấy tư thế rồi vung đao đánh luôn ra chín mười đường không nhượng một nhát kiếm nào. Quý Ca khi nào chịu kém, đường kiếm luôn luôn chớp nhoáng. Tiếng thép chạm nhau soang soảng.

Song phương đang xoắn tít vào nhau, Trại lão lai Trát Thái vung chiếc Tiêu nhân chưởng xông vào.

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, hoành đao theo chiêu phải chiếu trong Lục sát đao pháp đánh ra.

Với chiêu phản chiếu này y vung đao thành một chiết trụ sáng màu lam, trông cực kỳ ngoạn mục, chiếc trụ đó chặn trước mặt Trát Thái. Chiếc trụ vững chắc như

Thái sơn Trát Thái đánh luôn mấy nhát liên nhân chưởng, nhưng không xuyên thủng, y vốn tính quật cường, càng đánh không thủng, lại càng nỗ lực đánh.

Vũ khí chạm vũ khí tiếng kêu coong coong, soang soang nghe rợn người.

Trong khi đó Lệ Tuyết Linh còn phải chống trả với Quý Ca, y vẫn vung kiếm với nhịp độ đều đều .

Chưa hết, người đứng ngoài như ngựa ngáy, vung vũ khí vào luôn.

Thoạt tiên là Hắc chùy quang, y vung quả chùy sáu gai, lướt tới, nhưng gai lại quấn queo, trông lờm chờm đáng sợ. Chùy là loại vũ khí thô hình, rít gió vu vu, nghe lạnh mình. Nếu ngọn giả sơn hứng một chùy thôi cũng đủ vỡ ra từng mảnh vụn, huống hồ con người bằng xương bằng thịt.

Lại thêm một đầu thủ nữa.

Lệ Tuyết Linh phải chẻ ba cái hiệu lực của thanh Sanh tử kiều nghinh đón ba người. Hiệu lực đó tự nhiên phải kém giảm bởi chàng đang ở trong tư thế một chống ba, muốn giữ nguyên hiệu lực đó, chàng phải gia tăng công lực, mà làm như vậy là chân khí phải tiêu hao gấp.

Đó là cái nguy của chàng hiện tại.

Huống chi chàng thọ thương ! Huống chi còn đến năm người, ở bên ngoài có thể vào cuộc bất thần.

Nhưng khi ở trong cái thế chẳng dặng dưng, chàng phải liều, bất quá chàng không thể để mất bình tĩnh vậy thôi. Có sáng suốt mới ứng phó hữu hiệu, giả như có bại thì đối phương cũng sức mẻ ít nhiều.

Bằng mọi giá, chàng không thể cho họ toàn thắng, họ phải trả một cái giá thật đắt.

Bỗng chàng bật cười ghê rợn. Sanh tử kiều vỡ thành một vệt sáng dài màu lam, đầu vệt sáng chiếu xuống bả vai Hắc chùy kim quang. Một tiếng soạt tiếp theo. Đầu vai bị chém tét một đường dài nửa thước.

Đau quá Kim Ngang rú lên một tiếng thảm, ngã nhào xuống, đà đao làm chấn động, y đẩy thân hình y thành mấy vòng, ra ngoài vị trí mấy bước. Cự Linh sát Quý Ca nổi giận, đánh luôn mười chín nhát kiếm.

Lệ Tuyết Linh tràn mình lách ra ngoài, song chậm một chút, tiếng quét qua soạt soạt, chàng trúng hai nhát nơi lưng máu cuộn ra đầm ướt áo. Chàng không đợi trọn đà lách mình đó, lập tức cầm đao xuống đất, gặt chuôi đao, thân đao cong bật bật lên bắn đi, chàng vọt mình theo liền. Đao và người hợp nhất, đao chớp đến đâu, người đến nơi

đó. Quý Ca có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, cũng không tránh đi nơi khác kịp. Một mảnh lưng có da lẫn thịt bị đao phạt băng đi vút lên không.

Tăng Phàm trở vào cuộc đúng lúc quét đôi Phấn thủy thích qua vút vút, trong khi Lệ Tuyết Linh tung bóng người lên không. Lệ Tuyết Linh, lên không liền lộn người lùi lại, cứ vọt tới. Hai mươi ngọn cước bay ra, liên tục đá bật hai phân thủy thích ra hai bên. Thừa dịp đó chàng tiến luôn sát Trại lão lai Trát.

Trát Thái kêu to:

- Các vị tránh mau.

Nhưng Lệ Tuyết Linh vờ công Thát Thái, song chuyển đao đâm qua Tăng Phàm.

Tiếng quát của Trát Thái còn rền vang trong không gian Sanh tử kiêu đã xuyên thủng ngực Tăng Phàm rồi.

Chàng vung tay, chiếc xác của Tăng Phàm rơi và lao vút lên không uốn cầu vồng, rơi xuống ngoài xa mấy trượng.

Hắc chùy Kim Ngang rống lên như hổ dữ, lao mình tới, quả chùy sáu gai xoay tít trong không gian, gió dấy như ngàn vó ngựa nên dập dồn. Lệ Tuyết Linh liếc thoáng qua, nhận định mục tiêu rất chuẩn rồi vung đao liên.

Một tiếng keng vang lên, chấn động cả không gian, đao chạm chùy, chùy dội lại, lôi luôn Kim Ngang thoái hậu ba bước. Kim Ngang lại hét lên như sấm vang vừa vung chùy vọt tới, trong cái thế liều rõ ràng.

Lệ Tuyết Linh hạ mũi đao dùng bàn chân hất mạnh vào mũi đao đồng thời tay buông chuôi. Đao bay đi, đâm trúng bụng Kim Ngang vọt ra phía sau lộn trở lại tay chàng, đúng lúc Trát Thái đánh Tiên nhân chưởng sang.

Có đao trong tay rồi, Lệ Tuyết Linh đâu còn ngán địch? Bảy mươi chín chưởng của Trát Thái phát xuất đều bị chàng hóa giải dễ dàng. Trát Thái vừa thở vừa hừ hừ, vừa lùi lại trước áp lực của Sanh tử kiêu.

Y lùi lại thì Quý Ca tiến lên thay thế. Quý Ca cắn răng cố gượng đau, không nói năng gì, vừa vung kiếm lẫn xả vào, chém loạn, ngăn chặn Lệ Tuyết Linh đuổi theo sát hại luôn Trát Thái.

Nhờ thế mà Trát Thái mới vững tâm, lão mắng to:

- Khốn nạn thật ! Bọn các người trong Huyền tổ đến đây để xem người ta đánh nhau cho sướng thôi à! Đây có phải là hí trường đâu? Người ta đang thất điên bát đảo đây mà các người lại đóng vai trò chủ nhân ông, thản nhiên trước cảnh diệt vong của người trong Thiên tổ! Bọn ta có phải là thuộc hạ của các người đâu.

Nghe tiếng mắng bọ bốn người thuộc Huyền tổ mới nhích động thân hình tiến tới cục trường.

Trong số, có một người có gương mặt choắt cheo, mũi nhọn cao giọng nói:

- Quý nhị ca lùi lại đi bọ tại hạ định dùng Lôi hỏa vồng tấn công để hạ hấn đây.

Quý Ca đã đánh đúng một trăm mười ba kiếm. Lệ Tuyết Linh trả đủ một trăm mười ba đao.

Đến lúc đó Quý Ca mới nhảy ra ngoài vòng chiến, không chậm trễ bốn người trong Huyền tổ cùng một lúc phát động thế công, họ ước lượng thời cơ rất chuẩn. Quý Ca vừa thoát thân là mỗi người vung hai tay liền. Tám quả cầu sáng bay vào trung tâm, trên bốn dưới bốn, quả này cách quả kia chừng độ ba thước. Rồi tám quả cùng nổ lên, lửa bốc nhanh, lửa giáp mí nhau tạo thành một màn lưới, lửa trên lửa dưới bao bọc lấy Lệ Tuyết Linh vào giữa.

Nhưng Lệ Tuyết Linh có đại gì đem thân vốc thịt xương chống trả với lửa độc.

Đối phương vừa cảnh cáo. Quý Ca vừa rút lui, là chàng cũng lùi nhanh đến vách núi bỏ trống vị trí.

Lưng mang hai vết kiếm, chàng bắt chập thương thế, dùng ngay Bích Hồ công, thêm thanh đao trợ lực theo vách đá lên cao dần dần, lưng chạm vách kêu lên soạt soạt.

Chàng lên cao được hai trượng, lùi chiếc vòng lửa thành hình.

Một tay cầm đao chòi vào vách, tay kia lại lấy chiếc nón trúc xanh, quăng xuống một trong bốn người Huyền tổ.

Nhìn Lệ Tuyết Linh ở trên cao xa khỏi ngọn lửa, Trát Thái thét lên:

- Cái bọ vô dụng kia. Người ta ở trên cao mà các người đốt cái gì nữa ! Có bức hấn xuống mới được chứ. Không lẽ các người quá ngu như vậy.

Người mặt choắt mũi nhọn hiển nhiên là kẻ chỉ huy đám Huyền tổ, chưa kịp nói gì chiếc nón trúc xanh lao vút xuống, đánh nát chiếc đầu của một đồng bọ.

Y nổi giận phùng phùng hét to:

- Dùng ngay Mê hồn tiễn.

Chính y vẫy tay trước hai người còn lại. Từ tay y bay ra mười hai mũi tên nhỏ, không lông đuôi màu trắng như bạc. Hai người kia lập tức phóng tiễn theo. Ba mươi sáu mũi tên bạc rít gió cuốn tới chớp loang loáng trong không gian, sáng hơn những vì sao trời. Ba mươi sáu mũi phần lệch đích vào vách đá cũng bị Lệ Tuyết Linh vung đao chém đứt, từng đoạn nhỏ bay ra rẹt rẹt. Những mũi tên cắm vào vách đá, cũng bị Lệ Tuyết Linh chém gãy hết.

Nhưng, những mũi tên đó có chứa phẫn hồng, bên trong tên gây phẫn bay ra, tản mát trong không gian. Dĩ nhiên đó là loại phẫn độc, có lẽ là thứ phẫn mê hồn như cái tên của các phi tiễn đã rõ. Lệ Tuyết Linh đã biết trước nên bế trụ hô hấp, đồng thời chàng buông mình, xuyên qua phần phẫn độc đáp xuống bên dưới. Ba người trong Huyền tổ thấy chàng qua vùng phẫn độc lại không việc gì, hết sức kinh hãi, cấp tốc lùi lại, cả ba cùng linh quýnh thấy rõ.

Quý Ca hừ lạnh tiến lên cầu nhàu:

- Một lũ vô dụng ! Chẳng làm nên cái tích sự gì, lại còn sợ chết.

Trát Thái cũng mắng theo:

- Hèn thật ! Các người đúng là một lũ không mặt không mày. Các người làm bại hoại thanh danh của Hắc Lâu.

Y hét:

- Sao chưa tiến lên, bao vây tiểu tử? Chờ gì nữa ?

Họ do dự. Nhìn họ Lệ Tuyết Linh buồn cười quá. Cuối cùng họ cũng tản ra. Mỗi người tiến lên một phương hướng, tạo thành một vòng vây quanh chàng. Chàng lấy đao, chỉ thẳng từng người từ từ thốt:

- Các người nên nhớ ! Ta xuất thủ thì trước hết sẽ nhắm vào các người đó! Ta không ghét kẻ dùng độc hại ta, ta chỉ hại kẻ bắn tên thôi.

Quý Ca điểm một nụ cười cất giọng trầm trầm:

- Lệ Tuyết Linh ! Người gồm đủ các hung, độc và ác.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Bởi vì ta muốn sống! Các người muốn cho ta chết thì ta phải mở một lối thoát, ta phải bước qua xác chết, bởi xác chết cố ý biến thành chướng ngại vật. Dẫm chân lên xác chết tìm cái sống là hung, là độc, là ác hay sao? Quý Ca, kẻ hung kẻ ác kẻ độc chính là kẻ bắt buộc ta phải mở con đường máu.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Hừ, người cũng có lý phần nào! Song dù sao người cũng không thể chối cãi là người đã quá nặng tay. Người còn lại đi trách ta, ta đã nói với người là ta không thể tự chủ được nữa rồi kia mà, người không nên oán hận ta. Ta không còn tự chủ thì người có quyền tự vệ.

Chừng như Quý Ca muốn ám chỉ một điều gì? Lệ Tuyết Linh nghi hoặc. Điều đó làm đôi mắt của Quý Ca ương ướng, mừng tượng y có khóc. Nhưng y không khóc thành tiếng, và lệ buồn của y cũng không trào trên mi.

Chàng đảo mắt nhìn quanh mấy người còn lại. Ai ai cũng đồng tình trạng với Quý Ca. Lạ lùng.

Quý Ca thông thả gật đầu rồi tiếp:

- Phàm ai thông minh đến đâu cũng có một ngày ngu muội, làm một điều sơ thất, như người hôm nay. Người đã xem nhẹ giá trị Mê hồn tiễn của chúng ta, người tưởng bẻ trụ hô hấp là tránh khỏi oai lực của nó! Người lầm rồi! Người nín thở, cố nhiên là khỏi bị mê mà ngã liền.

Dừng lại một chút y tiếp:

- Nhưng con mắt của người đã trúng độc. Cái lớp sa mù của phấn hồng không theo lỗ mũi vào cơ thể, nó đã nhiễm vào mắt người rồi. Trong khoảnh khắc nữa đây, mắt người sẽ mờ mà bọn chúng ta thì chỉ mong có kết quả đó thôi. Mắt người mờ tạm thời, cái tạm thời rất đủ cho chúng ta.

Y bước tới một bước giọng âm trầm hơn:

- Bất cứ loại ám khí nào miễn là người ta không đoán được cái công hiệu của nó, miễn là nó đa hiệu, đa dụng là một loại tốt. Lệ Tuyết Linh! Ta cũng thẹn mà dùng đến một phương tiện không quang minh lắm khi đối phó với người. Song biết làm sao hơn, khi ta bắt buộc phải làm thế? Người mạnh mẽ quá, vũ công lại cao hơn sự tưởng tượng của chúng ta, bọn ta không thể dùng bạo lực để uy hiếp người được.

Khi Quý Ca dứt câu, Lệ Tuyết Linh cảm thấy mắt nhưng nhức, như có kim chích vào. Và niềm đau càng phút giây càng tăng gia, chàng chớp mắt mãi nhưng càng chớp lại càng đau hơn, nhãn lực yếu dần yếu dần sự việc trước mắt mờ mờ. Một màn sương che trước mắt, màn sương mỗi phút mỗi dày hơn, đục hơn.

Chàng hầu như không còn trông thấy rõ hình hài cao lớn của Quý Ca nữa. Chẳng những cái nhìn mờ lung, mà trí óc cũng mờ lung lắm. Chàng có cảm tưởng là mình chập chờn trong ảo ảnh.

Cuối cùng chàng không thấy gì, không nghĩ gì rõ rệt nữa. Chàng còn một điểm lý trí, vùng điểm nhỏ còn đó. Chống lại hiện tượng lạ lùng, chàng mở mắt to ra, song vô ích đôi mắt cảm như không người, chẳng một hình bóng nào được tiếp thu vào đó cả! Nghe Quý Ca thốt rất gần, song Lệ Tuyết Linh chẳng thấy y đâu cả.

- Hiện tại người không thấy gì cả. Phải không? Ta khuyên người quăng đao, đưa tay cho bọn ta trói lại! Đừng phản kháng là người sẽ có thuốc giải ngay. Người thấy rõ trước khi mờ mắt, là chúng ta có nhỏ vào mắt một thứ nước làm cho đôi mắt long lanh như khóc ! Chẳng những thế, chúng ta còn dùng được thủy đó xoa quanh lỗ mũi, nên chúng ta được vô sự. Nếu người có thuốc giải sớm, đôi mắt của người sẽ không việc gì, nếu để lâu thì sau này nhãn lực của người sẽ bị ảnh hưởng nặng.

Khi nào chàng lại chịu khuất phục dễ dàng như vậy! Lập tức chàng sà người lạng đi một vòng, thanh đao theo chiêu Đầu thế chớp lên. Quý Ca chỉ kịp hét lên một tiếng, một trong ba cao thủ của Huyền tổ đã bị đao chém bay đầu.

Máu vọt sang bên cạnh, làm cho một cao thủ thứ hai bay hồn lạc phách, không bị kích mà nhào xuống đất, lạng đi, kêu la như chính mình bị chém. Người mặt choắt mũi nhọn trầm tĩnh hơn, tuy rung sợ như vậy, song không đến nỗi nhào điên, y lách người lấy thế trả lại một nhát Đại Cương đao.

Chẳng rõ Lệ Tuyết Linh có định chém y không, hai thanh đao chạm vào nhau, một tiếng coong vang lên rộn rùng lửa bắn tứ tung, người mặt choắt phải gượng lăm mới khỏi ngã ngồi xuống, hổ khẩu tay rách bết.

Quý Ca không còn chậm trễ được nữa, vung Kim nhân kiếm vào liền.

Mất không thấy, tai vẫn còn nghe, nghe tiếng gió kiếm là nhận định được phương hướng, Lệ Tuyết Linh quật đao nghênh đón đánh bật thanh kiếm của Quý Ca trở lại. Trại lão Lai vũ lộng Tiên nhân chưởng tiếp trợ Quý Ca, chưởng kinh cuốn đi ào ào như sóng biển tràn bờ. Lệ Tuyết Linh khoa đao đón nhận, đao lao vừa nhanh lại nhắm rất chuẩn.

Trát Thái đánh ra đúng một trăm chưởng, vẫn không làm Lệ Tuyết Linh hờ hững chút nào. Đã thế lão ta còn bị làn đao phốt qua, hớt mất một phần râu dài, độ tấc.

Người mặt choắt mũi nhọn lấy lại bình tĩnh, vung chiếc Đại cương đao từ bên trên giáng xuống, bị bật qua một phía. Trong khi Lệ Tuyết Linh bận ngăn đón người mặt choắt, Quý Ca vung Kim nhân kiếm phát xuất một trăm chín mươi chín nhát, tạo thành một trăm chín mươi chín mũi tên, bắn vào người chàng.

Lệ Tuyết Linh bật cười cuồng dại, hú vọng một tiếng dài hoành đao nghênh đón.

Đao và kiếm chạm nhau kêu coong coong, soang soang, tiếng vang liên tục như lạc ngựa leo trên dăm dãi.

Trát Thái và người mặt choắt lại trở vào cuộc. Quý Ca bỗng quăng kiếm trần mình lách tới đưa hai tay vung mười ngón điểm qua mặt Lệ Tuyết Linh. Tiếng vũ khí của Trát Thái, của người mặt choắt chạm vào đao chàng, khuất lấp thính giác của chàng, lợi dụng trường hợp đó y tiến gần mà không sợ Lệ Tuyết Linh phát hiện.

Cho nên y điểm trúng huyệt hôn mê và huyệt tê nhũn của Lệ Tuyết Linh ! Ngã xuống rồi chàng còn lao đao ngăn chặn được Tiên nhân chưởng của Trát Thái. Nhờ thế chàng thoát chết. Chàng còn bức thoái luôn người mặt choắt đánh bật thanh Đại cương đao của y lộn lại. Đến lúc đó, chàng mới chịu hôn mê luôn.

Chẳng rõ chàng hôn mê được bao lâu, bỗng chàng cảm giác có kẻ đang cứu tỉnh chàng. Chàng nghe thân mình lắc lư với một nhịp độ đều đều, rồi những tiếng lọc cọc, lét két vang nơi tai cùng với một nhịp độ đều đều.

Nhờ vậy chàng khôi phục trí nhớ dần dần. Kế đó chàng cảm thấy lành lạnh nơi mặt, có kẻ nào đó dùng một vật mềm mại, trót át, chà xát trên mặt chàng. Một lúc sau chàng tỉnh hẳn. Mở mắt ra chàng chỉ thấy lơ mờ. Thì ra chung quanh tối tăm quá, chứ chẳng phải mắt chàng còn mờ. Sự nhận xét đầu tiên, là chàng đang nằm trong một cỗ xe, cửa đóng bịt bùng. Khi đôi mắt quen dần với bóng tối, chàng bắt gặp một thân hình to lớn ở cạnh chàng. Người đó chính là Cư linh sát Quý Ca. Chính Quý Ca cứu tỉnh chàng. Thấy chàng tỉnh lại, y cười nhẹ hỏi:

- Khoan khoái rồi chứ ?

Nụ cười của y vừa bình hòa, vừa thân thiện. Lê Tuyết Linh cất giọng khàn khàn:

- Dễ chịu hơn trước nhiều !

Quý Ca tiếp:

- Ta nghĩ, cũng đáng thẹn cho ta khi bắt buộc phải dùng đến biện pháp hạ tiện này! Song biết làm sao hơn, người là một tay khó trêu nhất trần đời, mà chúng ta thì không thể để mất người được ! Vì người, bọn ta hao hụt biết bao nhiêu là sinh mạng! Máu đã chảy quá nhiều rồi.

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Không có biện pháp này, các người còn phải hy sinh hơn số đó nữa.

Phải ! Nếu chúng không làm cho chàng mờ mắt trước để bắt chàng thì chúng còn hao thêm rất nhiều nhân mạng.

Và giờ đây chúng trói chàng, bằng giây da trâu với giây sắt.

Quý Ca gật đầu:

- Ta đồng ý với người về nhận xét đó !

Rồi y thở dài tiếp:

- Nói thực nhé, người xứng đáng cho ta thán phục, phục đến mọp đầu sát đất đó! Luyện đao như người, là xuất thần nhập quỷ rồi ! Bất cứ bộ phận nào trong mình người cũng phát xuất chiêu thức được hết, đầu, cánh chỏ, đầu gối, bàn chân, cả những thớ thịt đường gân! Mọi cái nhích động là đao bay ra liền. Xem người vung đao, ta cũng phải lắc đầu!

Lê Tuyết Linh điềm nhiên:

- Người quá khen.

Quý Ca tỏ vẻ cảm khái:

- Thảo nào mà người chẳng tung hoành trên giang hồ! Đơn thân độc lực, dọc ngang nào ngán, trên đầu nào có ai! Với tài đó, chẳng trách người cao ngạo là phải.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Nếu không có sự thành tựu đó, thì giờ đây ta không ở nơi đây!

Quý Ca thành khẩn:

- Không sao cả! Bất quá người mất chút tự do hành động mà thôi. Ngoài ra, người sẽ được sung sướng hơn bao giờ hết! Ta bảo đảm người không thiếu thốn thứ gì!

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Chúng ta quả thật là hai kẻ thanh khí tương đồng! Mới gặp nhau mà tưởng như đã quen nhau từ nhiều kiếp trước! Rất tiếc chúng ta gặp nhau trong tình thế và cục diện nghịch thường! Nghĩ đến điều đó, ai mà không xót xa cho cái kiếp số quá náo nùng!

Quý Ca cũng tắc lưỡi:

- Ta cũng đồng quan điểm với người!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chúng ta hầu như có chung cá tính, tư tưởng, tác phong, rất tiếc là chúng ta đứng trong tư thế đối lập, người có hoàn cảnh của người, ta có tôn chỉ của ta, vĩnh viễn chúng ta không thành một đôi được. Thật là hoàng thiên an bày mâu thuẫn, cay độc như vậy là cùng! Đồng quan niệm lại là tử đối đầu, khác tư tưởng mà lại kết hợp với nhau!

Cỗ xe vấp phải vật gì đó, vồng lên, Lệ Tuyết Linh đang nằm bị hất qua một bên. Chàng cau mày, như nén một cơn đau, đoạn hỏi:

- Tại làm sao một con người như người lại phải gia nhập Hắc Lâu ?

Quý Ca giật mình trầm ngâm một lúc lâu đoạn thốt:

- Một đoạn cổ sự! Nói ra dài dòng lắm! ... Chẳng có chi lạ lùng cả! Ta là con người mà- - - Con người không thể biệt lập, là con người tất phải hợp quần, có cả gia đình bằng hữu và địch nhân, cho dù người thích độc lập, người vẫn không thể sống biệt lập! Cũng như con chim thích trời cao gió lộng, chung quy cũng trở về tổ ấm! Con người cũng phải có một chỗ nương tựa tinh thần.

Y dừng lại một chút:

- Huống chi muốn sống kiếp giang hồ, hẳn phải hiệp thành Bang hội, nương tựa lẫn nhau ... Do đó ta gia nhập Hắc Lâu. Người cũng biết chứ, một người dù là siêu nhân cũng vẫn là một người không làm sao áp đảo được quần chúng! Sức mạnh có hạn, muốn được trường tồn, phải tổ chức thành một đoàn thể!

Lệ Tuyết Linh cười nữa:

- Nhưng đoàn thể đó phải biết trọng đạo nghĩa, biết nói theo chính khí, chứ nếu người chọn một đoàn thể gồm toàn những tay bại hoại, xấu xa hung dữ, thì dù người là con người tốt, người vẫn phải chịu tai tiếng lây!

Quý Ca chừng như không hài lòng khi nghe Lê Tuyết Linh phê bình nghiêm khắc Hắc Lâu.

Y trầm giọng thốt:

- Ta theo về với Hắc Lâu, ta có cái lợi cho ta, mà ta không thể ly khai Hắc Lâu, là vì ân tình. Trong con mắt ta, Hắc Lâu có đủ điều kiện trở thành bá chủ võ lâm, có chân trong tổ chức đó ta hy vọng lên cao giữ chốn giang hồ. Từ bao lâu nay Tào đại Lâu chủ vẫn một mực ưu đãi ta, cái ân tình đó sâu đậm lắm rồi! Dù Lâu chủ có là người gì đi nữa, ta cũng không phản bội được! Nghĩa khí bắt buộc phải báo ân! Mà báo ân là hy sinh rồi, cho nên ta không tiếc mạng sống. Nếu Tào đại Lâu chủ cần đến mạng sống của ta.

Lê Tuyết Linh lẩm nhẩm:

- Người nhiễm độc nặng quá rồi!

Quý Ca đứng cao đôi mày:

- Người nói thế là sai ! Xuất thân của mỗi người mỗi khác, tao ngộ cũng khác luôn. Do đó nhận xét của mỗi người cũng phải khác nốt. Cuộc sống đã khác rồi, thì bảo hoài giống thế nào được. Chúng ta trọng nhau vì tư cách, vì khí độ, nhưng chúng ta không giống nhau ở chỗ lập thân, lập chí. Người đừng đánh giá ta qua cách xử cảnh hiện tại! Nếu người cho rằng ta trúng độc nặng, thì ta cũng có thể bảo rằng người quá cố chấp.

Lê Tuyết Linh rùn vai:

- Thôi đi, ta đừng bao giờ bàn đến việc đó nữa, chúng ta chẳng bao giờ gặp nhau bởi lập luận dị đồng. Tuy nhiên, một ngày nào đó, hoặc gần hoặc xa, chúng ta sẽ thức ngộ là ai sẽ đi đúng con đường lẽ phải.

Quý Ca bình tĩnh thốt:

- Cũng có thể chúng ta đồng đi sai đường, bởi lúc khởi hành chúng ta cùng lấy máu dõng cơm mà! Linh ý nảy sinh nghiệp dĩ, nghiệp dĩ duy trì sinh ý, máu có chảy, chúng ta mới ấm no!

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Ta nhìn nhận chúng ta cùng đi một con đường, nhưng ta không tin là sai đường. Bởi lúc khởi hành thì cùng chọn một con đường, song càng đi sâu dài hơn, có người đi thẳng đến đoạn cuối, có kẻ lại lối rẽ nửa chừng, cho nên cùng đi lúc ban đầu nhưng

không cùng đến đích vậy. Chẳng hạn không phải bất cứ là bạn đồng hành là đều biết trọng tín nghĩa giang hồ? Ta nói cái tín nghĩa đạo nghĩa của giang hồ chứ không suy luận qua cái khía cạnh riêng tư trong nội bộ một tổ chức.

Quý Ca trầm giọng:

- Những kẻ khác trong Hắc Lâu, ta không cần tìm hiểu, ta chỉ cần biết là ta luôn luôn hành động đúng theo đạo lý giang hồ, ta luôn luôn giữ đúng tín nghĩa với đồng đạo võ lâm.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Ta tin người .

Quý Ca thấp giọng tiếp:

- Người nên hiểu, ta rất tiếc cho người! Ta không muốn đối xử với người như thế này, ta cũng không muốn đưa người về Hắc Lâu. Nhưng không biết làm sao khác được.

Lệ Tuyệt Linh cất giọng âm trầm:

- Đa tạ người, cứ yên trí đi, ta không dám trách chi người đâu! Bất quá ta cảnh cáo người là dọc đường tùy thời, tùy khắc ta có thể thoát đi được.

Quý Ca gật đầu:

- Ta có nghĩ đến điều đó! Bởi nếu là người, ta cũng có ý đó! Nhưng ta khuyên người không nên mạo hiểm! Đến việc rồi ta cũng khó mà nương tay đối với người! Và ta không muốn người bắt buộc ta phải làm như vậy.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Ta cố trốn thoát, người cố ngăn chặn! Đó là phận sự của người mà. Người có thể dùng mọi phương pháp, mọi phủ đoạn, ta thà chiến mà chết hơn là tạm thời sống làm kẻ tù chờ đợi Hắc Lâu hành quyết.

Quý Ca lộ vẻ khó khăn:

- Ta bắt đầu hối hận vì đã đảm trách công tác này.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Nếu ta đến Hắc Lâu, Tào Nghê sẽ không để ta sống mà thoát đi, phải vậy không?

Do dự một chút, Quý Ca thành thật:

- Phải !

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Hơn thế, lão sẽ dành cho ta những hình phạt cực kỳ tàn độc.

Xoa xoa hai tay vào nhau, Quý Ca gật đầu:

- Phải luôn ! Lâu chủ của ta hận người thấu xương tủy. Người biết chứ, người hành hạ anh vợ người ta, huống chi vừa đây người lại giết một số anh em của chúng ta nữa!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Tại chúng tự tìm cái khổ! Chúng ta không cần phải đặt vấn đề ai khổ hay không phải, song người nên nhìn nhận điểm này là các người động thủ trước. Chẳng lẽ ta đưa xác ra hứng chịu? Ta có là con thịt của Hắc Lâu đâu.

Quý Ca trầm giọng:

- Ta đâu dám cho rằng bọn ta phải ? Mà cũng chẳng thể lên án họ quấy! Người hiểu chứ?

Lệ Tuyết Linh trầm trầm một chút:

- Họ Tào muốn bắt sống ta ?

Quý Ca gật đầu:

- Bắt sống! Cùng lắm, nếu phải bắt buộc chúng ta dùng thủ đoạn độc, thì cũng phải dè dặt gây trọng thương cho người, chính Lâu chủ muốn người còn nguyên vẹn để thọ hình.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Một kẻ vừa nham hiểm vừa độc ác phải không?

Quý Ca cười khổ:

- Ta không có quyền nó xấu chủ của ta, song đại khái theo truyền thống, tập quán trong Hắc Lâu là vậy. Thiết tưởng cũng là sự thường.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Bởi người chưa nắm cái truyền thống, tập quán đó, chớ người đã nắm qua rồi thì hẳn không dám nói đến tiếng thường.

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Ta đã nói, ta không có quyền phê bình thủ lãnh của ta!

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đạo lý là vậy.

Rồi chàng tiếp:

- Nhưng chưa chắc gì ta sẽ bất động ? Ta không phải là hạng người bất động. Người nên biết điều đó.

Quý Ca cười lạnh:

- Ở trong tay ta dù là chúa sơn sơn cũng bất động. Ta khuyên người đừng nuôi ảo vọng, dù sao sống thêm vài hôm vẫn hơn là chết gấp!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không phải ảo vọng đâu! Ta nói thật đấy. Ta luôn luôn là kẻ cười sau cùng. Cười sau cùng mới được cười dài, cười bằng thích. Từ đây về đến Hắc Lâu đường còn dài lắm.

Quý Ca chớp mắt:

- Người muốn nói ...

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta rất lấy làm tiếc người không nghe lời ta khuyên. Nếu có phải nặng tay với người thì đó là điều bất đắc dĩ với ta vậy.

Chàng thảo nhiên nói tiếp:

- Thế nào rồi cũng phải đùa cợt với nhau một lần nữa! Ta vui tánh quá, lúc đó người sẽ miễn thứ cho ta.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Người nên nghĩ kỹ lại đi nhé! Ta cho người biết áp giải người hiện tại về Hắc Lâu, có ta, Trát Thái và hai huynh đệ của Huyền tổ đề phòng bất trắc, người sợ bốn người bọn ta không đủ sức đối phó với biến cố sao? Ta còn nhờ một vị bằng hữu trên giang hồ đi đến phủ Đại Xương thông báo với tiểu tổ cũng gồm bốn người hảo hữu tới gấp, tăng cường lực lượng cho ta. Phủ Đại Xương cách đây độ một trăm dặm, song phương đó ngược chiều, sẽ gặp nhau tại chặng giữa đường ngoài năm mươi dặm.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thiên tổ còn khá, chứ Huyền tổ mà nói làm gì! Ta có lãnh giáo chúng rồi. Trong tám người bọn này, nên kể có bốn mà thôi. Mà bốn thì làm sao ngăn chặn nổi ta.

-----o o O o o-----